

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**Nr. 3799 van 20 november 2007
in de zaak X /IIde kamer**

In zake: X
En
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse
Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Xen X, beiden van Azerbeidjaanse nationaliteit op 30 augustus 2007 hebben ingediend om de nietigverklaring en de schorsing te vorderen van de beslissing van gemachtigde ambtenaar van de minister van Binnenlandse Zaken van 25 juli 2007 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard werd alsmede het bevel om het grondgebied te verlaten van 2 augustus 2007.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 24 september 2007, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE PONTIERE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoekster is van Azerbeidjaanse nationaliteit, geboren te Chanlar op 12 juni 1958 (stuk 3 en stuk 11).

Verzoeker is van Azerbeidjaanse nationaliteit en werd geboren op 1 december 1988 te Nahidjevan (stuk 4).

Op 29 september 2003 komt verzoekster samen met haar zoon (verzoeker) het Rijk binnen. Ze heeft geen paspoort, visa of andere documenten (stuk 5).

Op 29 september 2003 verklaart ze zich vluchteling (stuk 3).

Op 6 oktober 2003 wordt een beslissing tot weigering van verblijf genomen omdat verzoeksters asielaanvraag kennelijk ongegrond is. Volgens deze beslissing brengt ze geen ernstige aanwijzingen aan van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (stuk 8).

Op 6 oktober 2003 wordt een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht van verzoekster (stuk 10).

Op 29 oktober 2003 bevestigt de Commissaris-generaal de beslissing van de gemachtigde ambtenaar van de minister van Binnenlandse Zaken waarbij het verblijf op het grondgebied werd geweigerd. Verzoeksters asielaanvraag wordt als kennelijk ongegrond beschouwd. De beslissing stelt ook dat verzoekster teruggeleid mag worden naar de grens van het land dat ze ontvlucht is met verzoeker, die ten tijde van deze beslissing minderjarig was (stuk 22).

Op 13 november 2003 stelt verzoekster een vordering in tot nietigverklaring van de beslissing van de Commissaris-generaal van 29 oktober 2003 bij de Raad van State (stuk 26).

Op 28 april 2005 ontvangt de gemeente Izegem verzoeksters aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden op basis van het ten tijde van de bestreden beslissing geldende artikel 9.3. van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) (stuk 29 en 30).

Op 2 mei 2006 verwerpt de Raad van State verzoeksters beroep tot nietigverklaring (stuk 35).

Op 20 juni 2007 richt verzoeksters advocaat een brief aan de verwerende partij, waarin Hij benadrukte dat verzoekers als onverwijderbaar van het grondgebied dienden aanzien te worden, daar herhaalde contacten met de Azerbeidjaanse ambassade op niets waren uitgelopen (stuk 42).

Op 25 juli 2007 wordt verzoekers aanvraag tot machtiging van verblijf onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing die op 2 augustus 2007 ter kennis wordt gebracht van verzoekster.

Op 2 augustus 2007 wordt aan verzoekers ook het bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Dit is de tweede bestreden beslissing.

Op 30 augustus 2007 dienen verzoekers een beroep tot schorsing en nietigverklaring in.

2. Onderzoek van het beroep.

2.1. Over de ontvankelijkheid:

Ambtshalve stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat in zoverre het beroep tot nietigverklaring gericht is tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten van 2 augustus 2007, verzoekers niet getuigen over het rechtens vereiste belang.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de eerste asielaanvraag van verzoekers definitief werd afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf van 6 oktober 2003 van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Het beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing van de Commissaris-generaal werd bij arrest nr. 158.171 van de Raad van State van 2 mei 2006 verworpen. Hieruit volgt dat bij een eventuele vernietiging van de bestreden bevelen, de verwerende partij niets anders vermag dan in uitvoering van het huidige artikel 75 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoekers niet als vluchteling werden erkend, zich illegaal op het grondgebied bevinden, een bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Dit bevel zou een identieke motivering bevatten met nog steeds hetzelfde ongunstige gevolg voor verzoekers. Een aanvraag tot machtiging tot verblijf verhindert niet dat hen opnieuw een bevel om grondgebied te verlaten kan worden gegeven. Een eventuele vernietiging van de tweede bestreden beslissing kan verzoekers geen nut opleveren, zodat zij geen belang hebben bij de vernietiging van deze beslissingen. Het beroep tegen de tweede bestreden beslissing is niet ontvankelijk.

2.2. Over de gegrondheid:

In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van *“de artikelen 9 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van art. 3, 6 en 13 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, schending van de bepalingen o.m. van artikelen 27 en 31 van het Verdrag betreffende de Status van Staatlozen en Bijlagen, ondertekend op 28 september 1954 te New York en goedgekeurd bij wet van 12 mei 1960, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het algemeen principe van behoorlijk bestuur.”*

2.1. In een eerste onderdeel van het middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: Wet van 29 juli 1991) en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers voeren aan dat Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening heeft gehouden met de brief van 20 juni 2007 waarin ze stellen dat ze niet als Azerbeidjaanse staatsburger worden erkend en zij nooit in Azerbeidzjan werden geregistreerd. Verder voeren ze aan dat de bewering dat zich in Istanboel een Belgische ambassade zou bevinden, verkeerd is en dat de Turkse autoriteiten geen laissez-passer zullen afleveren aan verzoekers. Verzoeker is zelfs niet in het bezit van om het even welk identiteitsdocument, daar zijn geboorte niet werd aangegeven door verzoekster.

2.1.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu bereikt is. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St., nr. 110.071, 6 september 2002, R.v.St., nr. 129.466, 19 maart 2004, R.v.St., nr. 132.710, 21 juni 2004). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg voeren verzoekers de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van het toen geldend artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet zich in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.1.2. Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoekers geen buitengewone omstandigheden hebben ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

2.1.3. Ten tijde van de bestreden beslissing luidde het artikel 9 van de Vreemdelingenwet als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister van Binnenlandse Zaken of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

In buitengewone omstandigheden kan die machtiging door de vreemdeling worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft; deze zendt ze over aan de Minister van Binnenlandse Zaken of aan diens gemachtigde. In dat geval zal ze in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens het derde lid van deze bepaling, kan in buitengewone omstandigheden het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van het op dit huidig geschil geldend artikel 9, derde lid, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid;

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (R.v.St., nr. 89.048 van 20 juli 2000).

2.1.4. In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in hun land van herkomst hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen. In de bestreden beslissing geeft de verwerende partij hieromtrent de volgende motieven:

Redenen :

De aangehaalde elementen vormen geen uitzonderlijke omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 2003 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn zeer goed Nederlands zou spreken, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt,

is op zich niet uitzonderlijk en verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene diende een asielaanvraag in op 29.09.03. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 31.10.03 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen, aan haar betekend dd. 04.11.03. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. Het annulatieberoep bij de Raad van State werd verworpen bij arrest 158.171 dd. 02.05.06. De duur van de asielprocedure (namelijk minder dan 2 maanden) was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Als onderdaan van Azerbeidjan dient betrokkene zich niet te wenden tot de Belgische ambassade te Moskou maar tot de Belgische ambassade te Istanbul (Turkije). Betrokkene kan zich steeds richten tot IOM om de vereiste documenten in orde te brengen. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting heeft om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene dient alles in het werk te stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dient zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kan verblijven.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoekster haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren

Het invoeren van art. 6 van het EVRM kan eveneens niet weerhouden worden. Dit artikel is immers slechts geldig in burgerlijke en strafrechtelijke zaken en asielrecht is een politiek recht. Inzake administratieve beslissingen die genomen worden in het kader van de Vreemdelingenwet kan betrokkene geen schending van de rechten van verdediging invoeren aangezien dit rechtsbeginsel niet van toepassing is op deze beslissingen. Betwistingen in verband met de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen vallen buiten het toepassingsgebied van art. 6 van het EVRM omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8. Inzake de aanvraag tot regularisatie van S. N. (...) werd op 25.07.07 eveneens een onontvankelijke beslissing genomen.

Het aanhalen van art. 13 van het EVRM lijkt ons in deze context misplaatst. Het recht op een effectief beroep is immers niet geschonden. Betrokkene heeft bij de Raad van State een verzoek tot annulatie van de beslissing van de CGVS ingediend dat afgesloten was (zie supra).

Ook de loutere vermelding van art. 17 en art. 28 van het BUPO kan niet weerhouden worden vermits betrokkene geen bewijzen levert die op haar eigen persoon betrekking hebben, conform voornoemde artikels.

Zoals hoger gesteld is het annulatieberoep bij de Raad van State verworpen, de verwijzing naar het arrest X is in deze zaak dus niet meer relevant. Bovendien: dat een beroep ingediend voor de Raad van State wel degelijk een uitwijzing onmogelijk zou maken, er dus opschortend zou zijn, en dat dit bevestigd wordt door het X-arrest genomen door het Europees Hof van de Rechten van de Mens (EHRM X/België nr. 51564/99 van 05/02/2002) kan niet weerhouden worden. In deze dient te worden opgemerkt dat uit het arrest van het EHRM blijkt dat het duidelijk was dat de repatriëring van de familie X een schending van art. 13 van het EVRM inhield omdat deze zo was georganiseerd dat zij de facto geen juridische procedure meer konden instellen. Het EHRM stelde aldus een schending van het art. 13 van het EVRM vast. Tengevolge hiervan werd de procedure 'bij uiterst dringende noodzakelijkheid', ingediend voor de Raad van State, aangepast. Het instellen van een dergelijke procedure is daadwerkelijk opschorend. Derhalve stond het betrokkene dan ook vrij, bij monde van haar raadsman, een dergelijke procedure in te stellen doch zij heeft verzuimd dit te doen. Bijgevolg kan zij nu niet volhouden dat er een schending is van art. 13 van het EVRM. De keuze van het rechtsmiddel is immers haar eigen verantwoordelijkheid.

Wat betreft de verwijzing naar internet- en krantenartikels; dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze rapporten gaan over de algemene toestand in Azerbeidjan en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn.

Het feit dat haar zoon hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan

verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden zijn.

Bovendien heeft betrokkene steeds geweten dat de scholing van haar zoon plaatsvond in precair verblijf en dat zijn opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijk oplossing was om de ontwikkeling hem toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Sinds november 2003 vindt deze scholing trouwens plaats in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het betrokkene is die de belangen van het kind heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Bovendien is de zoon van betrokkene heden meerderjarig en aldus niet langer schoolplichtig.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het formulier B overeenkomstig het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), gewijzigd door het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken waarbij haar bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

- De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1,2° van de Wet van 15 december 1980).

2.1.5. De verwerende partij merkt terecht op dat de verwijzing naar de Belgische ambassade te Istanboel enkel een materiële vergissing betreft die op geen enkele wijze afbreuk doet aan de in de bestreden beslissing opgeworpen motieven. De Belgische ambassade bevindt zich in Ankarra, terwijl het Consulaat-generaal zich in Istanboel bevindt.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing uitvoerig is gemotiveerd en op een gedetailleerde wijze uiteenzet waarom in hoofde van verzoekers een beslissing van onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf werd genomen. De gemachtigde ambtenaar van de minister van Binnenlandse Zaken diende niet op de inhoud van de brief van 20 juni 2007 te antwoorden. Deze brief telde een aantal beweringen die niet in concreto aangetoond werden en bijgevolg door de gemachtigde ambtenaar van de minister van Binnenlandse Zaken niet als buitengewone omstandigheden konden onderzocht worden.

Tot slot merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing nergens wordt gesteld dat verzoekers in Turkije dienen te “verblijven” en bijgevolg een “laisser-passer” van de Turkse autoriteiten zouden moeten verkrijgen. Er wordt slechts verduidelijkt dat een persoon die de Azerbeidjaanse nationaliteit heeft en van Armeense origine is zich dient te “wenden” tot de Belgische ambassade om een machtiging tot verblijf in te dienen. Dit onderdeel van het middel vertrekt van een onjuiste lezing van de bestreden beslissing.

Het onderdeel van het middel is ongegrond.

2.2. In een tweede onderdeel voeren verzoekers de schending aan het zorgvuldigheidsbeginsel omdat het verblijfsrecht van verzoekers diende beoordeeld te worden in het licht van de opgeworpen argumenten van staatsloosheid, minstens van onbepaalde nationaliteit.

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002). Uit de bestreden beslissing blijkt dat deze beslissing werd genomen op basis van de door verzoekers zelf aangevoerde elementen en bijgebrachte stukken. De bewijslast inzake staatsloosheid komt toe aan de vreemdelingen die stellen geen

nationaliteit te bezitten. Zij moeten dus bewijzen dat zij de nationaliteit, die zij bezaten door hun geboorte, verloren hebben, of dat zij er nooit één hebben gehad. De Raad stelt vast dat verzoekers nooit een begin van bewijs aangebracht hebben omtrent hun vermeende staatloosheid. Ze hebben dit enkel gesteld in hun schrijven van 20 juni 2007, zonder deze bewering te bewijzen. Het feit dat ze de Azerbeidjaanse ambassade hebben gecontacteerd, maar nooit een antwoord op de brief van 19 januari 2007 hebben ontvangen, is geen bewijs van staatloosheid. Daarenboven moet een procedure voor de rechtbank van eerste aanleg gevoerd worden, vooraleer men als staatloos erkend wordt. Behoudens in heel duidelijke gevallen wordt men van deze verplichting vrijgesteld. In casu is dit niet het geval. In hun aanvraag tot machtiging van verblijf hebben verzoekers zelf geschreven dat ze van Azerbeidjaanse nationaliteit waren (stuk 29). Bijgevolg mist deze bewering feitelijke grondslag, zodat geen schending van de zorgvuldigheidsplicht kan vastgesteld worden.

Het onderdeel van het middel is ongegrond.

2.3. In een derde onderdeel van het middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 3 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden ondertekend op 4 november 1950 te Rome, en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoekers menen dat het vertrek eisen van een persoon die nergens legaal kan worden toegelaten, een onmenselijke en vernederende behandeling is, in de zin van artikel 3 EVRM. De staatloosheid raakt de openbare orde en kan bijgevolg in iedere stand van geding worden aangevoerd.

De bewijslast inzake staatloosheid komt toe aan de vreemdeling die stelt geen nationaliteit te bezitten. Zoals hoger al uiteengezet, wordt door de Raad vastgesteld dat verzoekster haar staatloosheid niet bewijst. Bijgevolg mist deze bewering feitelijke grondslag en kan deze niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

Het onderdeel van het middel is ongegrond.

2.3. In een vierde onderdeel stellen verzoekers dat er naast het refoulement-verbod gesteund op de Conventie van Genève ook een refoulement-verbod bestaat dat voortvloeit uit andere internationale verdragen, zoals het artikel 3 of 8 EVRM, het artikel 7 van het Internationaal Verdrag betreffende Burgerrechten en Politieke rechten, het Anti-folterverdrag, het Kinderrechtenverdrag en het Europees Uitleveringsverdrag en in het bijzonder het Staatlozenverdrag.

Het verbod tot uitzetting of terugleiding slaat enkel op een uitvoerende beslissing op grond waarvan de vreemdeling die zich vluchteling heeft verklaard verplicht zou worden terug naar zijn land van herkomst te gaan. In casu gaat het om een beroep tot nietigverklaring tegen een beslissing van de gemachtigde ambtenaar van de minister van Binnenlandse Zaken waarbij de machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Daarenboven maken verzoekers niet aannemelijk dat hun leven of vrijheid in het land van herkomst effectief bedreigd worden. De asielaanvraag werd trouwens bedrieglijk en kennelijk ongegrond bevonden zodat verzoekers niet aannemelijk maken dat hun leven of vrijheid omwille van één van de in artikel 33 van de Conventie van Genève vermelde omstandigheden in gevaar zouden komen. Het onderdeel van het middel is ongegrond.

Tot slot een onderdeel van een middel bestaat uit de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop, volgens verzoeker, deze rechtsregel of dit beginsel wordt geschonden. Een onderdeel van een middel

waarbij verweerder of de Raad slechts door het interpreteren van de bedoeling van verzoeker kan uitmaken welke schending van welke rechtsregel is bedoeld, is niet ontvankelijk. Aangezien verzoekers verwijzen naar de schending van andere internationale verdragen zoals het artikel 3 of 8 EVRM, het artikel 7 van het Internationaal Verdrag betreffende Burgerrechten en Politieke rechten, het Anti-folterverdrag, het Kinderrechtenverdrag en het Europees Uitleveringsverdrag en in het bijzonder het Staatlozenverdrag, doch niet verder toelichten hoe een refoulement-verbod hieruit voortvloeit, dient te worden besloten tot de onontvankelijkheid van dit onderdeel van het middel.

2.5. In een vijfde onderdeel van het middel stellen verzoekers dat zij niet inzien waarom een “illegaal verblijf” geen rechten zou kunnen laten ontstaan binnen het kader van regularisatie op grond van humanitaire gronden. Zij kwamen op 29 september 2003 in België aan en verblijven hier thans bijna 4 jaar. Verzoekers verwijzen naar rechtspraak waaruit blijkt dat een onredelijke behandeling van de asielaanvraag en een goede integratie in België buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken. De termijn voor de Raad van State hierin dient begrepen te worden.

Verzoekers asielaanvraag werd op 29 oktober 2003 afgesloten. Tegen deze beslissing hebben ze beroep aangetekend bij de Raad van State. Op 2 mei 2006 werd hun beroep verworpen. Van een onredelijke lange behandeling van hun asielaanvraag is dus geen sprake. Verzoekers wisten dat hun verblijf precair was. Verzoekers hebben er zelf voor gekozen om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en een niet schorsende procedure voor de Raad van State in te stellen. Een illegaal verblijf sinds 2003 vormt geen buitengewone omstandigheid. Zoals reeds werd gesteld mogen de buitengewone omstandigheden niet verward worden met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om de verblijfsmachtiging te verkrijgen. Het langdurig verblijf op het Belgisch grondgebied en de daaruit volgende integratie heeft veeleer betrekking op argumenten ten gronde voor het bekomen van een recht op verblijf. Tot slot dient de Raad vast te stellen dat verzoekers naar rechtspraak verwijzen zonder deze op hun persoonlijke situatie te betrekken.

Het onderdeel van het middel is ongegrond.

2.6. Uit het hierboven vermeldde blijkt dat de bestreden beslissing werd genomen in overeenstemming met de motiveringsplicht, aangezien zij de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen. De motivering kan de beslissing dragen en is bijgevolg deugdelijk en afdoende. De beslissing werd zorgvuldig voorbereid en is gesteund op een correcte feitenvinding. De gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken kon op goede gronden tot de onontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot verblijf besluiten. Verzoekers slagen er bijgevolg niet in aan te tonen dat de bestreden beslissing onwettig is.

Het middel is ongegrond.

2.7. Verzoekers hebben geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vorderingen tot schorsing en de beroepen tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend en zeven door:

mevr. M. BEELEN, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. M. RYCKASEYS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. RYCKASEYS

M. BEELEN